

În orașul acesta erau multe fantome. Trebuia să aibă grijă. Prin ocolișuri și sărituri, evita crăpăturile dintre pavele. Pantofii ei cu șireturi, scâlciați de atâta purtat, călcau doar în locurile fără fisuri. Devenise extrem de pricepută la joaca de-a șotronul. Parcă o făcea dintotdeauna; exersa zilnic pe drumul spre și dinspre școală, la început cu mama de mână, trăgând-o după ea și smucind-o de fiecare dată când sărea dintr-un loc sigur într-altul; apoi de una singură. „Să nu calci pe crăpături!” Altfel, ce s-ar fi putut întâmpla? Acum era probabil prea mare pentru jocul ăsta, împlinise deja nouă ani, iar în câteva săptămâni, chiar înainte de vacanța de vară, avea să facă zece. Și totuși, juca și acum șotronul, în mare măsură pentru că devenise un obicei, dar și de teamă că, dacă se oprea, s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Partea asta era mai dificilă – pavajul se spărsese într-un mozaic în zigzag. A reușit să-l străbată călcând cu vârful pantofului pe insulița dintre linii. Codițele îi loveau obrazul înfierbântat, ghiozdanul greu, plin de cărți și de rămășițele pachetului pentru prânz, din care mânca doar pe jumătate, i se izbea de sold. În spate auzea pașii Joannei, care se ținea după ea. Nu s-a întors. Sora ei mai mică o urma permanent peste tot, ivindu-i-se în cale oriunde s-ar fi dus. Acum o auzea smiorcăindu-se:

— Rosie! Rosie, așteaptă-mă!

— Atunci grăbește-te, i-a strigat ea peste umăr.

Între cele două surori se aflau deja mai multe persoane, dar Rosie a surprins pentru o fracțiune de secundă chipul Joannei, înfierbântat și roșu mai jos de bretonul negru. Părea neliniștită. De concentrare, își ținea vârful limbii între buze. Piciorul i-a aterizat pe-o crăpătură, s-a dezechilibrat și a mai călcat pe una. Mereu făcea așa. Era un copil neîndemânatic, care vărsa mâncarea, se lovea tot timpul la degetele de la picioare și călca în rahanii de câine.

— Hai odată! a repetat Rosie îmbufnată, în timp ce-și croia drum pe lângă trecători.

Era ora patru după-amiaza, iar pe cerul albastru nu se vedea niciun nor; lumina țâșnea din trotuar, orbînd-o. A luat-o după colț spre magazin și s-a trezit dintr-odată în semiîntuneric, așa că s-a oprit din alergat. Depășise pericolul. De aici încolo nu mai erau pavele, ci asfalt. A trecut de bărbatul cu fața ciupită de vărsat, ce stătea în pragul ușii și ținea alături o conservă. N-avea șireturi la încălțări. A încercat să nu-l privească. Nu-i plăcea felul în care zâmbea fără ca de fapt să zâmbească, la fel cum făcea și tatăl ei câteodată, când își lua rămas-bun duminica. Azi era luni, ziua în care-i era cel mai dor de el, când se trezea într-un nou început de săptămână și știa că el iar nu se află acolo. Dar Joanna unde se dusesese? A așteptat, privindu-i pe oamenii care treceau pe lângă ea – câțiva tineri gălăgioși, o femeie cu o eșarfă pe cap, ce ducea o geantă încăpătoare, un bărbat cu baston –, apoi sora ei a apărut din lumina orbitoare și a pășit în umbră, o siluetă slăbănoagă, cu genunchi proeminenți și șosete alb murdar, lungi cât să-i acopere gleznele, ce căra un ditamai ghiozdanul. I se lipise părul de frunte, atât era de transpirată.

Rosie s-a întors și a pornit spre magazinul de dulciuri, gândindu-se ce să cumpere. Poate Opal Fruits... sau poate

Maltesers, deși era atât de cald, încât s-ar fi topit până acasă. Joanna o să-și cumpere panglici din căpșune și-o să se mânjească de roz pe la gură. Hayley, colega ei de clasă, era deja în magazin, așa că s-au dus împreună la teighea să-și aleagă dulciurile. S-a hotărât să cumpere Opal Fruits, însă a trebuit să aștepte să vină Joanna ca să plătească. A aruncat o privire spre ușă și pentru o secundă a crezut că vede ceva – o umbră, o iluzie optică, ceva neobișnuit, ca o licărire în aerul încins. Dar apoi a dispărut. Cadrul ușii era gol. Nu se afla nimeni acolo.

— Tot timpul trebuie să stau după soră-mea mai mică, s-a plâns ea în gura mare, acoperind scrâșnetul unei frâne.

— Biata de tine, a zis Hayley.

— E-așa de plângăcioasă! Mă plictisește.

A spus lucrurile acelea pentru că simțea că așa se cade. Trebuie să-ți privești de sus frații și surorile mai mici, să-ți dai ochii peste cap când vorbești despre ei și să surâzi cu dispreț.

— Așa e, a zis Hayley, ca o prietenă adevărată.

— Unde-o fi?

Cu un oftat teatral, Rosie a lăsat pe teighea punga cu bomboane și s-a dus la intrare să se uite afară. Mașini mergeau într-o parte și-n alta. Prin fața ei a trecut o femeie îmbrăcată într-un sari, toată roz și auriu și parfum dulce, apoi a văzut apropiindu-se trei băieți de la școala gimnazială, care se înghionteau cu coatele lor ascuțite.

— Joanna! Joanna, unde ești?

Rosie și-a auzit vocea, tăioasă, supărată, și s-a gândit: „Parc-aș fi mama când e-n toane proaste”.

Hayley s-a apropiat de ea, molfăind zgomotos guma de mestecat.

— Ei bine, unde s-a dus?

A făcut un balon roz, l-a spart și l-a ascuns în gură.

— Știe că trebuie să stea pe lângă mine.

Rosie a alergat până la colțul unde își văzuse ultima oară sora și, mijind ochii, s-a uitat de jur împrejur. A strigat-o din nou, dar vocea i-a fost acoperită de trecerea unui camion. Poate văzuse un prieten pe partea cealaltă a străzii și traversase. Puțin plauzibil. Joanna era o fetiță ascultătoare. Obedientă, așa spunea mama lor.

— N-ai găsit-o? a întrebat Hayley când a ajuns lângă ea.

— Probabil s-a dus acasă fără mine, a zis Rosie încercând să arate că nu-i pasă, dar conștientă de panica din voce.

— Pe data viitoare, atunci.

— Pe data viitoare.

A încercat să meargă normal, însă nu i-a ieșit. Trupul nu-i dădea voie să se liniștească. A rupt-o la fugă, cu inima bătându-i nebunește în piept și cu un gust neplăcut în gură.

— Copil prost și idiot, spunea întruna. O omor. Când o văd, o...

Îi tremurau picioarele. Își imagina cum o apucă pe Joanna de umerii ei osoși și cum o scutură de-i sună apa-n cap.

Acasă. Ușa albastră de la intrare și gardul viu pe care nu-l mai tăiasse nimeni de când tata le părăsise. Rosie s-a oprit. Se simțea cam rău; avea aceeași senzație de greață ca atunci când urma să dea de belea din cine știe ce motiv. A bătut tare cu inelul metalic, pentru că soneria nu mai funcționa. A așteptat. „Să fie acasă, să fie acasă, să fie acasă.” Ușa s-a deschis, iar mama, îmbrăcată încă în hainele de lucru, a apărut în prag. Privirea femeii a cuprins-o pe Rosie, apoi a cântărit golul de lângă ea.

— Unde-i Joanna?

Cuvintele au plutit între ele fără răspuns. Rosie a văzut cum mama se schimbă la față.

— Rosie? Unde-i Joanna?

— Era acolo, s-a auzit fata spunând. Nu-i vina mea. Am crezut că a plecat singură spre casă.

Rosie s-a simțit apucată de mână, iar ea și mama au luat-o la fugă înapoi pe unde tocmai venise, pe strada unde locuiau și pe lângă magazinul de dulciuri la ușa căruia copiii se strânseseră grămadă, pe lângă bărbatul cu fața ciupită de vărsat și zâmbet stins și după colț, pășind din semiîntuneric în lumina orbitoare. A simțit un junghi în coaste – picioarele lor nu se fereau să calce crăpăturile dintre pavele.

În tot timpul ăsta, dincolo de bătăile asurzitoare ale inimii și de șuieratul astmatic al respirației, și-a auzit mama strigând:

— Joanna? Joanna? Unde ești, Joanna?

Deborah Vine și-a acoperit gura cu un șervețel, de parcă încerca să pună frâu șirului de cuvinte pe care le rostea neîncetat. Pe fereastra din spate, polițistul zărea o fată brunetă și zveltă, care stătea destul de liniștită în grădina mică a casei; își ținea mâinile pe lângă corp, iar pe umăr încă îi atârna ghiozdanul de școală. Deborah Vine și-a ridicat privirea spre el. Bărbatul aștepta să-i răspundă.

— Nu sunt sigură, a zis ea. În jurul orei patru. Se întorcea de la ore, de la școala primară de pe Audley Road. M-aș fi dus eu s-o iau, doar că-i greu să ajung la timp de la serviciu. Oricum, era cu Rosie și nu trebuie să traverseze nicio stradă, așa că am crezut că e-n siguranță. Alte mame își lasă copiii să vină singuri acasă, plus că trebuie să-nvețe – nu-i așa? – să se descurce singuri, iar Rosie a promis că are grijă de ea.

A tras adânc aer în piept.

Polițistul a notat ceva în carnețel. A verificat încă o dată vârsta Joannei. Cinci ani și trei luni. Unde fusese

văzută ultima oară. În fața magazinului de dulciuri. Deborah nu-și amintea numele magazinului, dar putea să-i ducă acolo.

Bărbatul și-a închis carnețelul și a spus:

— Probabil e pe la vreo prietenă. Aveți cumva vreo fotografie? Una recentă.

— E micuță pentru vârsta ei, a zis Deborah, care abia reușea să vorbească.

Polițistul trebuia să se aplece spre ea ca să audă ce zice.

— O fetiță mică și slăbuță. E un copil bun. Timidă ceva de speriat, când o întâlnești prima oară. N-ar pleca niciodată cu un necunoscut.

— O fotografie, a repetat polițistul.

Deborah s-a dus să caute. Polițistul și-a întors din nou privirea spre fata din grădină. Fața ei era complet inexpressivă. Va trebui să discute cu ea, fie chiar el, fie unul dintre colegii lui. Ar fi fost mai indicată o femeie, dar poate că Joanna va apărea înaintea să fie necesară o astfel de discuție. Probabil se întâlnise cu vreo prietenă, iar acum se jucau cu ce obișnuiesc fetițele de cinci ani – păpuși, creioane colorate, seturi de ceai și coroane. S-a uitat cu atenție la copilul din fotografia pe care i-o dăduse Deborah Vine: o fetiță brunetă, ca și sora ei, și slăbuță la față. Avea un dinte spart, bretonul tuns scurt și-un zâmbet cu gura până la urechi, pe care pesemne că-l afișase când i-o ceruse fotograful.

— L-ați anunțat pe soțul dumneavoastră?

Femeia s-a strâmbat.

— Richard – soț..., adică tatăl lor – nu locuiește cu noi, a spus, apoi, de parcă nu s-ar fi putut abține, a adăugat: Ne-a părăsit pentru o fată mai tânără.

— Ar trebui să-i ziceți ce s-a întâmplat.

— Asta-nseamnă că sunteți de părere că-i ceva serios?

Ar fi vrut să-l audă spunându-i că nu era nimic îngrijorător, că nu prea avea importanță, dar ea știa că era grav. S-a speriat de-a binelea. Polițistul aproape c-a simțit cum o-nvăluia groaza.

— Ținem legătura. O colegă de la poliție vine spre dumneavoastră.

— Ce-ar trebui să fac? Trebuie să pot face ceva. Nu pot să stau pur și simplu și s-aștept. Ziceți-mi ce să fac. Orice.

— Ați putea da niște telefoane, i-a sugerat el. Să-i sunați pe cei la care s-ar fi putut duce.

— Spuneți-mi că o să fie bine, a insistat Deborah agățându-se de mâneca lui. Spuneți-mi c-o veți aduce înapoi.

Polițistul părea stânjenit. Nu putea promite așa ceva și nici nu-și dădea seama ce ar fi fost de adăugat.

De fiecare dată când suna telefonul, situația devenea și mai neplăcută. Cunoștințele începuseră să bată la ușă. Auziseră veștile. Ce îngrozitor, dar bineînțeles că avea să fie bine. Totul va fi bine. Coșmarul avea să se sfârșească. Puteau ajuta cu ceva, cu orice? Trebuia doar să le-o ceară. Să le zică. Soarele coborâse spre apus, iar umbrele se lăsau grele peste străzi, case și parcuri. Se făcea frig. Peste tot în Londra, oamenii se așezau în fața televizoarelor sau lângă mașinile de gătit, ca să amestece în oale, sau se adunau în grupuri înțesate de fum prin puburi, discutând despre rezultatele meciurilor de sâmbătă și despre planurile de vacanță, plângându-se de mici junghiuri și dureri.

Rosie s-a ghemuit în scaun. O privea cu ochii larg deschiși. O codiță i se despletise. Polițista – înaltă, plinuță și binevoitoare – s-a așezat pe vine lângă ea și a bătut-o încet pe mână, dar ea nu-și aducea aminte, nu știa, nu trebuia să vorbească: cuvintele erau periculoase. Nimeni nu-i

spusese nimic. Voia ca tatăl ei să vină acasă și să repare totul, doar că nu se putea da de el. Nu-l găseau nicăieri. Mama ei susținea că se afla pe drum, cel mai probabil. Și-l imagina pe un drum care se întindea de la el până departe, devenind tot mai mic sub un cer întunecat.

A închis ochii și i-a strâns tare. Când avea să-i deschidă, Joanna se va afla în fața ei. Și-a ținut răsuflarea până a început s-o doară pieptul, iar sângele a început să-i clocotească în urechi. Putea să transforme gândurile în realitate. Dar când a deschis ochii, a văzut chipul grijuliu și simpatic al polițistei, iar mama ei plângea în continuare și nimic nu se schimbase.

A doua zi de dimineată, la ora 9.30, s-a organizat o ședință în sala desemnată pentru caz, la secția de poliție Camford Hill. Ședința reprezentase punctul din care căutarea frenetică de până atunci se transformase într-o operațiune organizată. Cazul primise un număr. Inspectorul-șef Frank Tanner a preluat conducerea investigației și a ținut un discurs. S-au făcut prezentările. Atribuirea birourilor a stârnit discuții aprinse. Un tehnician a instalat telefoane. Pe pereți au fost fixate panouri de plută. Încăperea trepida de nerăbdare. Mai era însă ceva, un sentiment general despre care nimeni nu vorbea cu voce tare: un fel de gol în stomac. Nu era vorba despre un adolescent sau despre soțul cuiva care-și luase tălpășița după o ceartă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ei nu s-ar mai fi aflat acolo. În cazul acesta era vorba despre o fetiță în vârstă de cinci ani. De când fusese văzută ultima dată, trecuseră șaptesprezece ore și jumătate. Prea mult. O noapte întreagă. O noapte rece, bine, nu erau în noiembrie, ci în luna iunie. Și totuși. Trecuse o noapte.

Când a fost întrerupt, Tanner tocmai oferea detaliile referitoare la conferința de presă care se ținuse în

dimineata aceea. În încăperea a intrat un polițist în uniformă. Și-a făcut loc printre ceilalți și i-a comunicat ceva ce nimeni altcineva n-a putut auzi.

— E jos? a întrebat Tanner. Polițistul i-a răspuns afirmativ, iar el a confirmat: Vin acum.

I-a făcut apoi semn din cap altui detectiv și au părăsit încăperea împreună.

— Este vorba despre tatăl fetei? a întrebat Langan, celălalt detectiv.

— Tocmai ce-a ajuns.

— El și fosta soție nu se înțeleg?

— Presupun că nu.

— De obicei, vinovatul e o persoană cunoscută, a zis Langan.

— E bine de știut.

— Spun și eu.

Au ajuns în fața ușii de la camera de interogatorii.

— Cum o să-l abordezi? a întrebat Langan.

— E un tată care-și face griji pentru copilul lui, a zis Tanner și a împins ușa.

Richard Vine îi aștepta în picioare. Era îmbrăcat într-un costum gri, fără cravată.

— Aveți vreo veste? a întrebat el.

— Facem tot ce putem, i-a răspuns Tanner.

— Nicio informație?

— E încă devreme, a spus Tanner, conștient că nu era adevărat.

Ba era chiar opusul adevărului. I-a făcut semn lui Richard Vine să se așeze.

Langan s-a tras într-o parte, ca să-l poată observa pe tatăl fetei în timp ce vorbea. Vine era un bărbat înalt, adus de spate, de parc-ar fi fost stânjenit de înălțimea sa; părul negru îi încărunțea deja pe la temple, deși n-ar fi avut cum să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

Avea sprâncenele negre și stufoase și era nebărbierit. Fața palidă, ușor umflată, părea învinețită. Ochii căprui i se înroșiseră și păreau inflamați. Dădea senzația că nu știe pe ce lume se află.

— Eram pe drum, a zis el, fără să fie întrebat. Nu știam. Abia azi-dimineață am aflat.

— Domnule Vine, mi-ați putea spune unde vă aflați?

— Pe drum, a repetat bărbatul. Serviciul..., a început să zică, apoi s-a oprit și a îndepărtat o șuviță de păr de pe față. Sunt comis-voiajor. Petrec mult timp pe drum. Ce legătură are cu fata mea?

— Trebuie doar să știm în ce zonă vă aflați când s-a întâmplat.

— Eram în Saint Albans, unde s-a deschis de curând un centru sportiv. Vreți să știți și la ce oră? Aveți nevoie de dovezi? Tonul i se ascuțise. Nici vorbă să mă fi aflat prin apropiere, dacă la asta vă gândiți. Ce v-a spus Debbie despre mine?

— Aș vrea să știu la ce oră, i-a răspuns Tanner păstrându-și vocea neutră. Și dacă există cineva care să vă confirme afirmațiile.

— Ce impresie aveți? C-am răpit-o și-am ascuns-o undeva pentru că Debbie nu le lasă pe fete la mine peste noapte și pentru că le montează împotriva mea? Pentru că am...

N-a fost capabil să termine fraza aceea.

— Sunt doar întrebări de rutină.

— Nu și pentru mine. Fetița mea, copilașul meu a dispărut, a zis Vine pierzându-și furia. Bineînțeles că vă spun nenorocita de oră. Puteți să verificați. Dar vă pierdeți timpul cu mine în loc s-o căutați pe ea.

— O căutăm, a spus Langan, în timp ce gândea: „Șaptesprezece ore și jumătate. De-acum optsprezece. Are cinci ani și e dispărută de optsprezece ore“.

L-a privit cu suspiciune pe tată. Nu poți să știi niciodată.

Ceva mai târziu, Richard Vine s-a ghemuit pe podea, lângă canapeaua pe care Rosie – încă în pijamale și cu părul împletit în aceleași codițe de ieri – își strângea genunchii la piept.

— Tati? Era aproape primul cuvânt pe care-l rostea de când mama ei chemase poliția în după-amiaza zilei precedente. Tati?

Bărbatul și-a deschis brațele, a cuprins-o și i-a zis:

- Nu-ți face griji. O să vină acasă curând. Ai să vezi.
- Promiți? i-a șoptit ea la ceafă.
- Promit.

Însă fetița îi simțea lacrimile în creștetul capului, acolo unde părul ei fusese pieptănat cu cărare.

Toată lumea a întrebat-o ce-și amintește, dar ei nu-i venea în minte nimic. Doar crăpăturile dintre pavele, dulciurile, doar vocea Joannei, care-i striga s-o aștepte. Și furia din ce în ce mai aprinsă împotriva surorii ei mai mici, dorința de a se afla în altă parte. Îi spuneau că-i foarte important să le vorbească despre toate persoanele pe care le văzuse în drum spre casă, fie că le cunoștea sau nu. Chiar dacă ea avea impresia că nu era important, decizia avea să rămână la latitudinea lor. Numai că, exceptându-i pe Hayley, în magazinul de dulciuri, și pe bărbatul cu fața ciupită de vărsat, ea nu mai văzuse pe nimeni altcineva. Prin mintea îi fluturau tot felul de umbre. Îi era foarte frig, deși dincolo de fereastră venise vara. A băgat în gură capul codiței care începuse să se desfacă și a început s-o ronțăie cu furie.

- Nici acum nu vorbește?

- Niciun cuvânt.
- Crede că-i din vina ei.
- Bietul copil, să crești cu asemenea povară...
- Șșșș, nu vorbi de parcă s-ar fi terminat.
- Tu chiar crezi că mai e-n viață?

S-au așezat rânduri-rânduri și au străbătut foarte încet terenul pustiu de lângă casă, oprindu-se din când în când pentru a ridica diverse obiecte de pe jos și a le pune în pungulițe de plastic. Au mers din ușă-n ușă, arătând fotografia Joannei pe care mama i-o înmânase polițistului luni după-amiază și în care fetița avea bretonul tuns scurt și un zâmbet de copil ascultător pe chipul delicat. De-acum devenise o fotografie celebră. Ajunsese în ziare. În fața casei se strânseseră jurnaliști, fotografi, o echipă de televiziune. Joanna devenise „Jo” sau, chiar mai rău, „micuța Jo”, ca și când ar fi fost o copilă cu alură de sfânt, o eroină dintr-un roman victorian. Apăruseră tot felul de zvonuri. Era imposibil să-ți dai seama cine le stârnise, dar se împrăștiaseră rapid prin cartier. Vagabondul era vinovat. Ba bărbatul cu mașină break albastră. Ba tatăl ei. Hainele fetiței fusese-ră găsite într-o benă. Fusese văzută în Scoția, în Franța. Sigur era deja moartă și sigur era în viață.

Bunica lui Rosie a venit să locuiască cu ele, iar Rosie s-a întors la școală. Ea n-ar fi vrut să meargă. O îngrozea felul în care o priveau colegii și cum șușoteau pe la spate, apropiindu-se apoi cu lingușeli și încercând să-i devină prieteni, pentru că i se întâmplase o asemenea grozăvie. Stătea în banca ei și încerca să înțeleagă ce spunea profesorul, dar tot auzea șușotelile. *N-a avut grijă și sora ei a fost răpită de lângă ea.*

Nu voia să meargă la școală, însă nici acasă nu voia să rămână. Mama ei nu mai era ca înainte. Se comporta ca o persoană care pretinde că e mamă, dar care are mintea mereu în altă parte. În ochi i se zărea mereu o licărire. Își acoperea continuu gura cu mâinile, de parc-ar fi încercat să țină ceva înăuntru, vreun adevăr care altfel ar fi explodat. Era trasă la față, palidă și îmbătrânită. Noaptea, când Rosie stătea întinsă în pat și urmărea pe tavan luminile mașinilor ce treceau pe stradă, își auzea mama foindu-se la parter. Chiar și când era întuneric și toată lumea dormea, mama ei rămânea trează. Și tatăl ei se schimbaseră. Ajunsese să locuiască iar singur. O îmbrățișa mult prea strâns. Și începuse să miroasă ciudat – dulceag și acru în același timp.

Deborah și Richard Vine stăteau împreună în fața camerelor TV. Aveau încă același nume de familie, însă nu se uitau unul la altul. Tanner le zisese să vorbească scurt și la obiect: să spună lumii cât de mult le lipsește Joanna, să facă apel către răpitor și să-l roage s-o lase pe fetiță să se întoarcă acasă. Să nu-și facă griji dacă nu-și pot ține în frâu emoțiile, pe care mass-media avea să le aprecieze, dar să fie atenți ca acestea să nu-i împiedice să vorbească.

— Las-o pe fiica mea să vină acasă, a spus Deborah Vine. Vocea i s-a spart; și-a acoperit cu mâna fața chinuită și a spus din nou: Doar las-o să se întoarcă acasă.

Mai pornit, Richard Vine a adăugat:

— Te rugăm să ne dai copilul înapoi. Dacă știe cineva ceva, vă rugăm să ne ajutați.

Avea chipul palid și împestrițat de pete roșii.

— Ce părere ai? l-a întrebat Langan pe Tanner.

Tanner a ridicat din umeri.

— Mă întrebi dacă sunt sinceri? Habar n-am. Cum poate să dispară un copil în felul ăsta, fără să lase nicio urmă?

În anul acela n-a mai existat vacanță de vară. Intenționaseră să meargă în Cornwall, la o fermă. Rosie și-a amintit cum făceau planuri, cu gândul la vacile de pe câmp și găinile din curte și chiar la poneiul grăsun și bătrâior, pe care poate că proprietarii le-ar fi dat voie să-l călărească. Ar fi mers și pe plajele din apropiere. Joannei îi era teamă de mare – țipa ca din gură de șarpe când valurile îi treceau de glezne –, dar îi plăcea la nebunie să înalțe castele de nisip, să caute scoici și să mănânce înghețată la cornet ornată cu fulgi de ciocolată.

În loc Cornwall, Rosie a petrecut câteva săptămâni la bunica ei. N-ar fi vrut să meargă. Își dorea să rămână acasă, să fie acolo când avea s-o găsească pe Joanna. Se gândea că altfel sora ei s-ar fi putut supăra; ar fi fost de parcă nu i-ar fi păsat suficient ca s-o aștepte.

S-au ținut ședințe în timpul cărora detectivii au trecut prin declarații fanteziste, ale unor foști delincvenți sau ale unor martori oculari care de fapt nu văzuseră nimic.

— Eu tot cred că tatăl e vinovat.

— Are alibi.

— Am mai discutat despre asta. Ar fi putut să revină cu mașina în zona respectivă. Pur și simplu.

— Nu l-a văzut nimeni. Nici măcar fiica lui nu l-a văzut.

— Poate că l-a văzut. Poate că de aceea nu zice nimic.

— În fine, orice-ar fi văzut, n-o să-și mai amintească. Vor fi doar amintiri ale unor amintiri sugerate. Totul e-ngropat.

— Ce vrei să spui?

- Că s-a dus.
- Adică a murit?
- Da.
- Renunți la caz?
- Nu, a răspuns Tanner, apoi a făcut o pauză înainte să continue. Dar o să-i repartizez în altă parte pe unii dintre cei care lucrează la caz.
- Asta ziceam și eu. Renunți.

Un an mai târziu, o fotografie îmbunătățită printr-un nou program de computer – despre care până și inventatorul său avertizase că era speculativ și nesigur – o prezenta pe Joanna așa cum ar fi putut să arate în prezent. Fața îi era ceva mai plină, iar părul negru, puțin mai închis la culoare. Dintele îi rămăsese spart, iar zâmbetul, neliniștit. Câteva ziare o publicaseră în interior, dar niciodată pe prima pagină. Tocmai fusese ucisă o fată de treisprezece ani deosebit de fotogenică, iar povestea aceasta ținuse prima pagină săptămâni la rând. Joanna era deja poveste veche, un fior vag în memoria publicului. Rosie s-a uitat la fotografie până i s-a încetșosat privirea. Se temea că n-o să-și mai recunoască sora când o s-o vadă, că-i va fi străină. Se temea și că nici Joanna n-o va recunoaște pe ea – sau că și-o va aminti, însă o să-i întoarcă spatele. Uneori intra și se așeza în camera ei, ce rămăsese neatinsă din ziua în care dispăruse. Ursulețul de pluș ocupa în continuare locul de onoare pe pernă, jucăriile se îngrămădeau în cutiile de sub pat, iar hainele – care acum i-ar fi fost mici – rămăseseră împachetate cu grijă și așezate în sertare sau atârinate pe umerase, în șifonier.

Rosie împlinise zece ani. Anul viitor avea să treacă la gimnaziu. Implorase să fie lăsată să meargă la școala din orașelul vecin, aflat la vreo doi kilometri și jumătate sau două stații de autobuz, pentru că acolo n-avea să mai

fie fata care-și pierduse sora mai mică. Ar fi fost pur și simplu Rosie Vine, elevă în clasa a V-a, timidă și nu tocmai dezvoltată pentru vârsta ei, care se descurca bine la toate materiile, fără să exceleze la niciuna – exceptând, poate, biologia. Era destul de mare ca să-și dea seama că tatăl ei bea mai mult decât ar trebui. Uneori mama ei se vedea nevoită să vină și s-o aducă acasă pentru că el nu era în stare să-i poarte de grijă. Era destul de mare să se simtă ca o soră mai mare fără o soră mai mică, iar uneori simțea prezența Joannei ca pe o fantomă – una cu dinte spart și voce plângăreată, strigându-i s-o aștepte. Uneori o vedea pe stradă, iar inima i se oprea o clipă, după care fața Joannei se topea, devenind fața unei necunoscute.

La trei ani după dispariția Joannei, s-au mutat într-o casă mai mică – la vreun kilometru și jumătate depărtare de fosta locuință –, mai aproape de școala lui Rosie. Noua casă avea trei dormitoare, dar al treilea era minuscule, mai degrabă o cutie. În dimineața în care a împachetat lucrurile Joannei, Deborah Vine a așteptat mai întâi ca Rosie să plece. A făcut totul metodic, așezând în cutii teancurile moi de bluze și de tricouri, împăturind rochiile și fustele și punându-le în saci menajeri, pe care i-a legat apoi la gură, și încercând să nu privească păpușile roz din plastic, cu părul lung, din nailon, și ochii mari uitându-se în gol. În fotografia prelucrată pe computer, Joanna părea destul de stăpână pe sine, de parcă scăpase de anxietatea din copilărie. Dintele spart fusese înlocuit cu unul întreg.

Lui Rosie i-a venit menstruația. A început să se epileze pe picioare. S-a îndrăgostit pentru prima oară, de un băiat care abia dacă știa de existența ei. Scria în jurnal sub plapumă și-l încuia cu o cheiță argintie. O vedea pe

mama ei ieșind la întâlniri cu un străin cu barba șatenă zburlită și pretindea că nu-i pasă. Vărsa în chiuvetă băutura tatei, deși știa că n-ajută la nimic. A mers la înmormântarea bunicii ei și a citit un poem de Tennyson cu o voce atât de înceată, încât nu s-a auzit mare lucru. S-a tuns scurt și a început să iasă în oraș cu băiatul după care-și pierduse mințile când era mai mică, dar el n-a reușit să se ridice la ideea pe care și-o făcuse despre el. Păstra un mic teanc de printuri în sertarul cu lenjerie intimă: Joanna la șase ani, la șapte, la opt, la nouă ani. Joanna la treisprezece ani. Credea că sora ei arăta exact ca ea, iar acest lucru – nu-și dădea seama de ce – o făcea să se simtă și mai rău.

— E moartă.

Vocea lui Deborah era egală și destul de calmă.

— Ai venit până aici să-mi spui asta?

— Credeam că măcar atât ne datorăm unul altuia, Richard. Las-o să se ducă.

— N-ai de unde să știi că-i moartă. Pur și simplu o abandonezi.

— Nu.

— Pentru că ți-ai găsit alt soț și-acum...

Privirea pe care a aruncat-o spre pântecul ei de femeie însărcinată era plină de dezgust.

— Acum o să ai o nouă familie fericită.

— Richard.

— Și-ai să uiți de ea.

— Nu-i cinstit. Au trecut opt ani. Viața trebuie să meargă mai departe, pentru noi toți.

— „Viața trebuie să meargă mai departe.” Ai de gând să-mi zici că asta și-ar fi dorit Joanna?

— Joanna avea cinci ani când am pierdut-o.

— Când tu ai pierdut-o.

Deborah s-a ridicat; purta în picioarele subțiri pantofi cu toc înalt, iar burta rotundă i se reliefa prin bluză. El putea să-i vadă buricul. Gura ei era o linie subțire, tremurătoare.

- Nemernicule! i-a strigat.
- Iar acum o părăsești.
- Vrei să-mi distrug și eu viața?
- De ce nu? Orice e mai bine decât „viața trebuie să meargă mai departe”. Dar nu-ți face griji. Eu o să aștept în continuare.

Când a ajuns la universitate, Rosie a luat numele de familie al tatălui ei vitreg și a devenit Rosalind Teale. Nu i-a spus nimic tatălui ei natural. Încă îl iubea, deși se temea de durerea lui haotică, neschimbătoare. Nu voia să audă pe nimeni zicându-i: „Rosie Vine? De ce-mi sună cunoscut?”. Chiar dacă acum șansele să se întâmple așa ceva erau tot mai slabe. Joanna se contopise cu trecutul, devenise un mănunchi de amintiri, o celebritate uitată, o minune temporară. Uneori, Rosie se întreba dacă nu cumva sora ei era doar un vis.

Deborah Teale – fostă Vine – se ruga în secret, cu patimă, să aibă un fiu, nu o fiică. Dar mai întâi a avut-o pe Abbie, apoi pe Lauren. Noaptea se apleca peste pătuțurile lor ca să le audă respirând; le ținea strâns de mână. Nu le scăpa niciodată din ochi. Au ajuns la vârsta Joannei, au depășit-o și au lăsat-o în urmă. În podul casei, cutiile pline cu hainele Joannei au rămas nedeschise.

Cazul n-a fost niciodată clasat definitiv. Nimeni n-a luat o decizie în privința asta, însă odată cu trecerea timpului

se adăugau tot mai puține informații. Polițiștii au primit alte cazuri. Ședințele au devenit tot mai sporadice, apoi s-au contopit cu unele referitoare la alte cazuri, după care cazul n-a mai fost menționat nici măcar în treacăt.

Rosie, Rosie. Așteaptă-mă!

